

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי י"ד תמוז תשפ"ב | דף היומי בבלי: כתובות ז | דף הכולל: כתובות נג.
דף היומי בהלכה: מסעיף מ"ה עד סעיף נ'.
מוסר: שמירת הלשון - פרק ה' 'וגרסינן' עד פרק ה' 'וגרסינן באלה'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער יחוד המעשה פתיחה עד סוף פרק ד'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

אין לכם שעון מעורר? – כך תצליחו בעז"ה להתעורר בשעה שרציתם | רגע לפני שירדתי מהרכב גיליתי את פתרון התעלומה | פנקס הפלאי שחולל ישועות | 2443

על הא ועל דא

האיש הזה חשב שהוא עושה מעשה טוב,
אבל בפועל, הוא שרף את נשמתו של הנער
רח"ל. כל השאיפה שלו לרוחניות, כל הכמיהה
ללימוד התורה - נעלמו ברגע אחד

פעיל 'אחינו' הרב אהרן ידלר התחיל את הדרך, חברו הרב שמואל הורביץ ניסה להמשיך,
אבל ירשה קטנה שהגיעה במפתיע סוכבה את הסיפור לכיוון שונה לחלוטין

אליעזר (לייזר) רוט

האבא התנגד בתוקף לרעיון, אבל אחרי סיור שעשו האב והבן בכמה ישיבות, הבן השתכנע שהוא רוצה ללמוד בישיבה וגם אביו התרכך וניאות להסכים לתקופת ניסיון.

הרישום בוצע, הנער כבר אמור היה להיכנס לישיבה בתחילת השבוע הקרוב, ו... אסון כבד פקד את המשפחה. אחיו של הנער, נרצח על ידי מחבל ערבי בן עוולה.

הרב ידלר שמע על כך מיהר לבית הנער, לחזק אותו בשעתו הקשה. הוא ליווה אותו לאורך כל ההלוויה ואף בא לנחם אותו ואת המשפחה בימי השבעה.

כשהסתיימה השבעה, המתין הרב ידלר שבוע והנער לא יצר קשר. בעדינות ניסה לברר, והתברר שהנער אינו מעוניין בשלב זה ליישם את החלטתו לחזור לישיבה. "אולי בהמשך...", הוא אמר.

הרב ידלר חשב לתומו שהאסון הכבד טלטל אותו וגרם לו להססת החיים ממסלולם. הוא עדכן את הנהלת 'אחינו' שכדאי לחכות חודש חודשיים, ולאחר מכן לבדוק עם הנער מה אירע.

בימים האחרונים שמעתי את הסיפור הזה, מפיו של הפעיל הוותיק ב'אחינו' הרב שמואל הורביץ. מדובר בסיפור אחד מיני רבים שמספרים הפעילים המסורים, שעושים לילות כימים כדי להרבות תורה בישראל ולקרר לב ישראל לאביהם שבשמים. אבל בסיפור הזה יש גם משהו מיוחד, שיכול ללמד אותנו רבות. וכך היה המעשה:

במוקד 'אחינו' התקבלה פניה של נער המבקש להיכנס להתיעץ לגבי לימודים בישיבה. הוא הופנה לשוחח עם הפעיל הנמרץ הרב אהרן ידלר, שלאחר שיחה קצרה הבין שמדובר בנער רציני שבאמת מעוניין להתעלות ברוחניות ולקבל על עצמו עול תורה ומצוות. עם זאת, הנער התלבט מאוד אם להיכנס לישיבה, או להמשיך בלימודים בתיכון. הוריו התנגדו קצת לכניסתו לישיבה, ובשלב זה הוא פנה ל'אחינו'.

הרב ידלר הגיע לפגוש את הנער, לאחר מכן נפגש גם עם הוריו.

הבעיה בקלות. האמא תיקח את הטלפון, והוא, יקנה מתנה לאחיו של הנרצח, טלפון חכם שיהיה לו כדי לשכך את צערו ולהסיח את דעתו מהאבל הכבד...

"האיש הזה חשב שהוא עושה מעשה טוב, ל"ע... אבל בפועל, הוא שרף את נשמתו של הנער. כל השאיפה לרוחניות, כל הכמיהה ללימוד התורה, נעלמו ברגע אחד. הנער התמכר למכשיר ואינו יכול לנתק ממנו את עיניו.

"זה לא האבל ולא השכול שמונעים אותו מכניסה לשיבה. אלו לא הלימודים בתיכון ולא תעודת הבגרות שגורמת לו להישאר במקום בו הוא נמצא. רק ההתמכרות למכשיר הזה, היא זאת ששאבה ממנו את כל הרצון להתקדם בחיים ולעשות משהו מועיל עם עצמו..."

עד כאן סיפורו של הרב שמואל הורביץ, ומכאן אני רוצה לקחת אותנו ברשותכם גם לחלק שבו הוא מלמד אותנו חכמה ודעת. מעבר לחיזוק הידיעה שמכשירים טכנולוגיים עלולים להיות כלי מסוכן מאוד לרוחניותו של האדם, יש כאן נקודה נוספת. לפעמים אנחנו יודעים מה האמת, אנחנו שואפים להגיע אל האמת, אנחנו רוצים לרדוף אחריה ולחתור לכיוונה. לפעמים אנחנו רוצים לעשות מעשים טובים, אבל אז מגיע היסח הדעת ולוקח אותנו למחוזות אחרים. "אני עוד לא התייאשתי", אומר הרב הורביץ, "אבל הכל יותר קשה עכשיו"

עברה תקופה, והנהלת 'אחינו' ביקשה מהרב ידלר שיחדש את הקשר עם הנער, לבדוק אם הוא מעוניין להיכנס לשיבה או שהרעיון הזה נגנז חלילה, אבל הרב ידלר החליט לצרף אליו פעיל ותיק נוסף, הפעיל הרב שמואל הורביץ.

"התחלתי לדבר עם הנער", הוא מספר ל'הפותר', "ראיתי שזה לא קשור לאבל על אחיו. הוא פשוט איבד את העניין בשיבה. "החלטתי שאני לא מרפה. אני מבין שהבחור הזה כנראה כבר לא ייכנס לשיבה, בוודאי לא עכשיו. אבל למה הוא איבד עניין? האם זה המקרה עם אחיו שגרם לו לזה? אולי היחס שלנו לא היה לפי רוחו? אולי אמא שלו מתקשה להיפרד ממנו אחרי האסון שפקד אותה? "אחרי חקירות ודרישות, הצלחתי להבין את שורש העניין... לא תאמין מה גיליתי!"

"התברר לי שלאח שנהרג, היה מכשיר טלפון חכם ('אייפון' בלע"ז). וכשהוא נרצח, קיבלה המשפחה את חפציו האישיים. "זו משפחה ענייה, אין להם כסף לשטויות ומותרות, ולכן נער לא היה אייפון בשונה מרוב חבריו. עכשיו כשהגיעו החפצים של האח הגדול, היה ביניהם גם מכשיר טלפון חכם, והאח הצעיר הביע את רצונו לקחת את המכשיר לעצמו..."

"האמא סירבה. היא אמרה שהיא רוצה להחזיק במכשיר שיהיה לה כמזכרת מבנה: 'זה היה בידיים שלו כשהוא נהרג', היא אמרה, "אני לא יכולה להיפרד מהחפץ הזה..."

"שמע זאת אחד המנחמים בשבעה, ואמר שהוא יכול לפתור את

יהלומים מגדולי ישראל

יש אנשים שאבותיהם נהגו בהם באופן לא ראוי, שגרם להם מצוקה נפשית לכל חייהם ואכמ"ל. והנה, התורה מצווה גם עליהם שלא לחשוב על אביהם שום דבר שלילי. האם זה אפשרי בכלל?

עיון בדרכו ובמורשתו של רבינו האור החיים הקדוש, לרגל יום ההילולא שיחול הערב - מתוך שיחת כ"ק מרן אדמו"ר מתולדות משה שליט"א

נחשב דבר זה לעוון.

וכזאת אפשר למצוא בכמה וכמה מקומות באור החיים הקדוש, כאשר ראינו עתה בפרשת מי מריבה, שהאור החיים הקדוש מביא עשרה פירושים שונים שפירשו הקדמונים בחטא של מי מריבה ולא נחה דעתו עד שיצא בפירוש מחודש ונפלא מאוד, כדי לטהר ולנקות את משה ואהרן קדושי ה' מכל חטא ואשמה, ולבאר שכל חטאם היה בדקה מן הדקה וכנ"ל.

והנה ידוע מאמר צדיקים על מה שמכנים פטירת הצדיק בכינוי 'שבק חיים לכל חי', שכל צדיק בפטירתו מניח אחריו את מדרגותיו הנעלות, ומשאיר אותם כהפקר בזה העולם, וכל החפץ ליטלם לעצמו יוכל לעשות זאת, וכך גם השאיר רבינו האור החיים הקדוש את כל מדרגותיו בזה העולם וכל החפץ ליטול דרגותיו הנפלאות יכול לעשות

לרגל יומא דהילולא של רבינו הקדוש רבי חיים בן עטר זיע"א, בעל הספר הקדוש 'האור החיים', אשר הפליגו בשבחו כל גדולי דורו והדורות שלאחריו, ואמרו שהלימוד בספר זה מטהר ומזכך את הנפש ומזכה את הלומד להגיע למדרגות גבוהות בעבודת ה' - כדאי שנחדד נקודה מסוימת במשנתו של בעל ההילולא.

ידוע לאלו הרגילים בלימוד האור החיים הקדוש, שדרכו היא שבכל פעם שיש בכתובים מה שנראה כחטא ועוון שנעשה על ידי אחד מן הצדיקים, הוא מבאר את כוונתו של אותו צדיק ומה ראה על כך לעשות כדבר הזה, ואינו נח ושקט עד שמבאר בארוכה את כוונתו של הצדיק ואת גודל מעלתו בעבודת ה', שמתוכה הגיע לכלל טעות שהיא דקה מן הדקה, כשאצל אנשים פשוטים היה נחשב הדבר למצווה רבה, אך מפני שהקב"ה מדקדק עם צדיקו כחוט השערה,

זאת, ורחמנא ליבא בעי.

אבל יטענו הטוענים ויאמרו האומרים, מה לנו ולדרגותי המופלאות של האי תנא דארץ ישראל אשר כל רז לא אניס ליה, והיה מציץ ורואה במראות אלוקים סתרי תורה רזין דרזין, ואין נוכל אנו להידבק במידותיו הנוראות.

ואכן צדקו דבריהם ואין לנו כמעט שום אחיזה בדרכיו של האור החיים הקדוש, אבל בעניין זה של לימוד זכות, הרי הוא שווה לכל נפש, ובנקל יכול האדם להתעלות בדרגה זו, אם רק ירגיל עצמו לראות בעין טובה וללמד זכות על כל אדם במושכל ראשון שלו, לפני שיטעה לחשוב מחשבות רעות על הזולת. ועל ידי הידבקות במידה זו, נוכל להגיע ממנה כחוט המקשר לשאר מידותיו של רבינו האור החיים הקדוש זיע"א.

ושורש הדבר עיקרו הוא ההתחזקות באהבת ישראל. כי זה פשוט וברור הוא, שהאהב ישראל דן את כל אחד לכף זכות, ולא דבר קשה הוא מכם, כי תלוי הדבר כמה אהבה יש לו לאותו אדם שצריך לדון אותו, ובוודאי כל אדם ידון את אהובו לזכות.

ודוגמה לדבר אתן, כאשר אחד השכנים בבניין מרחיב את ביתו ובנה חדר נוסף וכדו', מטבע הדברים העבודות גורמות לרעש ולכלוך ומפריעות את סדר היום התקין של דיירי הבניין. אמנם, מי שיש לו עין טובה והוא אהובו של השכן הבונה, שמח בשמחתו ומוכן לסבול את מעט הצער ועוגמת הנפש הנגרמת מעבודות אלו לזמן מוגבל מאוד, כדי שהשכן האהוב עליו יוכל ליהנות מההרחבה עוד רבות בשנים.

אבל מי שעינו צרה בשל אחרים, לא זו בלבד שהוא צריך 'לסבול' בראותו שהשכן השני משפר את תנאי המחיה שלו, הוא עוד צריך גם לשאת בדומיה את הרעש והלכלוך?! כמובן שמהר מאוד הוא כועס ומתקצף על כל דבר קטן שמטריד את מנוחתו, כי מלכתחילה עינו צרה בשכנו, והוא אינו יכול ללמד עליו זכות אם אירע שקצת התלכלך המרחב הציבורי או שהרעש מהבנייה גלש בדקות אחדות אל מעבר לשעות שעליהם סיכמו מראש וכדו'.

ואין ספק שאם היה זה השכן הבונה ומרחיב בנו של אותו שכן צר עין, הוא היה שמח עם כל דפיקה ועם כל שק מלט נוסף שנכנס אל בית בנו שעכשיו משפר את תנאי המחיה שלו, הרעש לא היה מפריע לו והלכלוך לא היה נתפס בכלל במבטו כשהיה חולף על פניו, כי הוא אוהב את בנו ורוצה בטובתו, ואם העבודה היתה נמשכת גם אל תוך הלילה היה שמח שכך ייטיב לבנו כשהעבודה תסתיים מהר יותר. וזהו הסוד של לימוד הזכות, ככל שגדולה האהבה והחיבה בין האנשים, כך יוכלו ללמד זכות זה על זה בצורה טובה יותר.

וזכורני שפעם בא אחד מהשכנים שלנו וביקש לבנות מרפסת בקומה שמעלינו, והיו שאמרו שהדבר יפריע כי המרפסת תכסה את השמש מאתנו ולא ייכנס אור טבעי של שמש מרפא לביתנו.

אבל אמרתי על טענות אלו שהם עצת היצר, כי הרי אור לא חסר בימינו וכל אחד יכול להדליק את אור החשמל בפרוטות אחדות לחודש, וגם אם לא יהיה לנו שמש מרפא בביתנו, הרי באותו פסוק נאמר גם 'שמש מרפא וצדקה', וגם אנו צדקה תהיה לנו מכך שאנו נוהגים טובת עין בשכן, ובצאתנו לרחובה של עיר בדרך לבית המדרש

או לקניות וסידורים וכדו', או אז נזכה גם לשמש מרפא.

ובעניין זה של הרחבת הבית וכדו', הרי אין ספק שאם השכן שבונה ומרחיב ילמד זכות על השכנים המתנגדים לו, יבין את כאבם, ויראה להם שהוא מבין את הצער שלהם על הלכלוך והרעש, וינסה בכל דרך לרצותם, או אז גם הם יבינו אותו יותר וינסו לבוא לקראתו עד כמה שהדבר אפשרי.

וכלל זה של לימוד זכות ושל הירידה לדעת האחר, הוא כלל גדול מאוד גם בחינוך הילדים, ושומה על כל הורה ללמד זכות על בנו, ולהבין אותו ואת צרכיו, כי אם ההורים מבינים את הילד ויורדים לעומק דעתו למה עשה כך וכך ומדוע הוא מתקשה לשמוע בקולם בעניין זה או אחר, או אז הם יוכלו להשפיע עליו, כי הילד יראה שההורים אוהבים אותו ומבינים את הקושי שלו ובכל זאת הם מצפים ממנו להתנהג בהתאם לדרישותיהם, וייקל עליו לעשות זאת כשהוא יודע שהם דואגים לו ולא רק דואגים לכבודם ולנוחיותם.

כי על ידי אהבה באים ללימוד זכות, ועל ידי לימוד זכות מקבלים יותר אפשרות להשפיע על הזולת ולשנות את דרכיו.

וצריכים לדעת שאפשר ללמד זכות על כל אדם באשר הוא, ותמיד אפשר למצוא נקודת זכות, והדברים פשוטים, כמו שאמרתי על מה שכתב בספר 'חרדים' שאסור לאדם לחשוב רעה על אביו, ומי שחושב ראה על אביו או על אמו הרי זה בכלל 'ארור מקלה אביו ואמו'.

ולכאורה הדבר תמוה, איך אפשר שלא לחשוב רעה על אבא, הרי יש אנשים שאבותיהם נהגו בהם בדרך לא טובה, בהכאה והשפלה וכדו', באופן חריג שגורם למצוקות נפשיות אצל הילדים לכל ימי חייהם, והילדים נדרשים שלא לחשוב על כזה אבא שום דבר רע.

וזה ברור שאין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו, ואם כך נצטוונו אות היא שכל אחד ואחד מסוגל לקיים את המצווה הזאת, גם מי שאביו אדם רע מעללים וקשה עורף.

אלא משל למה הדבר דומה לאחד שכמעט טבע בים, והגיע אדם שאינו הולך בדרכי ישרים ושמו יצא לדיראון על מעשיו הרעים, ובכל זאת חירף נפשו וקפץ למים כדי להציל את הטובע, האם האיש שניצול על ידו יחזיקנו לאדם רע ומושחת? בוודאי יחשוב עליו רק טובה ולא יפן בכלל בשום אופן למעשיו הרעים הגם שהם ידועים ומפורסמים לכל.

על אחת כמה וכמה כשאב פוגע בבנו, והרי אביו נתן לו חיים ולא רק הציל אותו באופן חד פעמי, והתורה אמרה "כבד את אביך ואת אימך", וצריך האדם לשים על לבו רק את הדברים הטובים שקיבל מאביו ולמחוק מזיכרונו או להסיח מדעתו את כל העניינים הלא טובים.

כך הוא גם לעניינו, כשרוצה אב להשפיע על בנו, הוא צריך לאהוב אותו בכל לבו ונפשו ולראות רק את מעלותיו, וכשרוצה להשפיע על השכן שלא יפריע לו לבנות צריך גם ללמד עליו זכות באופן כזה.

ויהי רצון שבזכות העסק שעסקנו במידה של עין טובה ולימוד זכות, נזכה להידבק בכל דרכיו ומעלותיו הנפלאות של רבינו בעל ההילולא, קדוש ישראל ותפארתו רבינו חיים בן רבי משה, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

פעם עשיתי סקר על זה, וקיבלתי תשובות די מעניינות. אחד אמר לי שאם כולם ייגשו ייווצר 'פקק' וזה יטריח את הציבור... כל ההסברים מצויינים, אבל אני רוצה לומר להם רק דבר אחד קטן...

הרב יהושע לייבוך

יום חמישי בבוקר, תפילת שחרית שגרתית למדי, ה'תחננו' מתארך כרגיל בימי שני וחמישי, ולאחריו מגיע שלב הוצאת ספר התורה מארון הקודש.

בשלב זה הקהל מתחלק לשני סוגים של אנשים: יש מי שקופץ ממקומו ורץ לקדמת בית המדרש כדי שיוכל לנשק את ספר התורה ברטט של קדושה.

בספרים הקדושים כתוב שיש עניין גדול להחזיק את הספר בשתי הידיים ולנשק, לא סתם להניח יד ולנשק. יש קהילות שבהן מקפידים דווקא שלא לגעת ישירות במעיל של ספר התורה, אלא באמצעות הטלית או הסידור וכדומה, ולאחר מכן לנשק את הטלית. נהרא נהרא ופשטיה.

אבל יש את הסוג השני של האנשים. אלו שנשארים על מקומם. נכון, אסור לשבת כשספר התורה עומד. חייבים לעמוד מהרגע שהוא יוצא מארון הקודש ועד שמניחים אותו על הבימה. אבל העמידה היא במקום, הם לא ניגשים לספר התורה כדי לחבק ולנשק אותו.

למה? בגלל שהם לא אוהבים את התורה? חלילה וחס!

הסיבה שלא כל האנשים ניגשים משתנה מאדם לאדם. פעם עשיתי סקר וקיבלתי תשובות מאוד מעניינות.

אחד אמר לי שאם כולם ייגשו, יהיה 'פקק תנועה' וזה יטריח את הציבור להמתין עד שספר התורה יגיע אל הבימה.

מישהו אחר אמר לי שהוא חושש שאם ירגיל את עצמו לרוץ לספר התורה, הוא עלול לדחוף בדרך אנשים ויצא שכרו בהפסדו. ידיד שלי אמר לי שאם כולם ייגשו, משך הזמן שספר התורה עובר מהארון לבימה יתמשך, ולפעמים שליח הציבור שנושא את ספר התורה הוא בחור צעיר או אדם מבוגר מאוד, והספר כבד לו בידיים, ולכן עדיף להתחשב ולא לעכב אותו.

כל ההסברים מעניינים ובכל אחד מהם יש לפחות משהו מן האמת. כולם אהובים, כולם ברורים, כולם עושים רצון אביהם שבשמים.

אבל אני רוצה לומר להם רק דבר אחד קטן: אין בעיה. אל תיגשו אל ספר התורה. אבל לפחות תראו איזושהי התלהבות או חרדת קודש לקראתו.

תחשבו שאחד מגדולי הדור היה מגיע, הוא מבוגר, קשה לו

לעמוד, עדיף שלא להפריע לו מלהגיע אל מקומו שבמזרח בית המדרש ולשבת - אבל, האם הייתם נשארים במקום שלכם בלי שום תנועה?

לפחות תראו התלהבות בסיסית מזה שספר התורה יוצא מארון הקודש. הושיטו יד באוויר ונשקו להראות את חיבתכם אל התורה הקדושה. תפסעו רק כמה פסיעות לקראתה.

ראיתי פעם באחד הסידורים שיש עניין בערב שבת, כשעומדים 'בואי בשלום', לפסוע כמה פסיעות לכיוון מערב, כדי לקבל את פני השבת.

לכאורה זה מאוד תמוה. הרי אם אני אפסע שלוש פסיעות למערב, וזה שיושב לפני, בצד מזרח, יפסע גם הוא שלוש פסיעות מערבה, הוא יגיע למקום שלי... כלומר, איפה שאני עומד, זה המקום שבו הוא צריך לקבל את השבת, אבל אני צריך לפסוע שלוש פסיעות מערבה. אז למה שאני לא אשאר במקום שלי אם זה מקום מתאים לקבל את השבת?

התשובה ברורה כמובן. השבת לא נמצאת בצד מערב או בצד מזרח. היא נמצאת בכל העולמות העליונים והתחתונים. אלא מה? אני רק עושה פעולה שמראה כמה אני שמח לקראתה.

אותו הדבר גם לגבי ספר התורה. אנחנו צריכים להראות שאנחנו שמחים לקראתו. גם אם לא נגיע עד אליו ונשק אותו בפועל.

הדברים נכונים שבעתיים כשהילדים שלנו נמצאים על ידיו. זה קורה בעיקר בשבת. אנחנו צריכים לשדר גם כלפי עצמנו וגם כלפי הילדים שלנו את ההרגשה שהתורה חשובה לנו.

כשספר התורה נמצא בשטח, אני לא נשאר אדיש כאילו לא אירע דבר. אני מתרגש לקראתו, צועד לכיוונו, מושיט יד, עושה פעולה כלשהי, כדי להפגין את חיבתי אליו.

ואם אתה מתבייש להושיט יד באוויר ולנשק, כדאי שנזכור את דוד המלך שהיה מפזז ומכרכר בכל עוז לפני ארון ברית ה', נזכור להבדיל אלף אלפי הבדלות את השכר הגדול שזכה בו נבוכדנצר כשפסע שלוש פסיעות לכבוד הקדוש ברוך הוא, ועוד כהנה וכהנה בהרבה מאוד מקומות בתורה ובנביאים ובכתובים, וכמובן בגמרא והפוסקים, רואים כמה צריך האדם להשקיע בכבוד שמים, גם אם בכך הוא כביכול משפיל את עצמו. כי להתבזות לכבוד התורה, זה הכבוד הגדול ביותר עבור האדם.

ממש בסוף הנסיעה, רגע לפני שעזבתי את רכבו גיליתי את פתרון התעלומה: הבחנתי בספר אור החיים הקדוש השוכן כבוד בתוך הרכב. מה זה? - חשתי עצמי די 'היימיש' לשאול את הנהג ישירות

לראות את הסגולה בעיניים

הקדוש ולסיים את הפרשה מדי שבוע. "שמעתי פעם שמדובר בסגולה מיוחדת, וכי לימוד זה מטהר את הנפש מכל סיג ופגם. קיבלתי על עצמי לקיים את הסגולה.

"מה אומר ומה אדבר, הפטיר הנהג כמסיח לפי תומו, מאז שהתחלתי בנהג יקר זה אני רואה ישועות בכל אשר אפנה. זכיתי לברכה והצלחה בחיים בס"ד. וגם, בל אשכח את העיקר, ראיתי ישועות באור נשמתי. מאז התחלתי בלימוד זה, התחברתי מאוד לתורה הקדושה, ליראת שמים, לאמונה ולבטחון, בכל רבדי החיים. זה הגביה את קומתי הרוחנית עשרת מונים".

הגענו למחוז חפצנו. בעודו מתניע את הרכב ויוצא לדרכו, נותרתי אפוף מחשבות. שמענו רבות על סגוליות האור החיים הקדוש, שמזכך ומקצרץ את הנשמה, ומסוגל לישועות ברוחניות ובגשמיות, אבל מעולם לא נתקלתי ביהודי שאפשר לראות עליו במוחש את התגלמות והתממשות הסגולה. לראות יהודי, שלא נראה עליו כי היה מחובשי ספסלי בית המדרש בכל השנים, ובכל זאת הוא כעת ניצב בדרגה רוחנית גבוהה, מה שנזקק בוודאות לכוח הלימוד וההגות באור החיים הקדוש בקביעות כל שבוע, הרי זה חיזוק עצום לכולנו לקבל על עצמנו גם כזאת לרגל יום ההילולא.

(הרב י' טוורסקי, המבשר)

לא אוכל לשכוח את היום בו נסעתי כנוסע מזדמן עם צעיר יקר, שבהחלט אינו אברך כולל על כל המשתמע מכך... אך משיחו ושיגו ניכר היה שהוא בעל תוכן וערכים בצורה נדירה. השיחה הקולחת עמו היתה מהולה בדברי תורה עסיסיים, רעיונות יפים בענייני אמונה ובטחון והשגחה פרטית, ובעיקר חדורה שאיפות טהורות ליראת שמים כמו אברך השקוע ראשו ורובו בהוויות דאביי ורבא ובשבילי הש"ך והט"ז.

במשך הנסיעה שלא היתה קצרה כלל עלו בראשי תהיות רבות. זה היה נראה מוזר. מהיכן ירק זה חי. מהיכן הוא שואב נהרות של יראת שמים, שמחה של מצוה, חיבור הדוק כזה לרוחניות טהורה. שאיפה להעכעקייט' - רוממות רוח צרופה. זה לא בדיוק 'התלבש' עליו כמו שאומרים. זה לא התאים לצבע החולצה ולעוד כמה מוטיבים ופריטים שמידענו היה מצויד בהם. ממש בסוף הנסיעה, רגע לפני שעזבתי את רכבו גיליתי את פתרון התעלומה. הבחנתי בספר אור החיים הקדוש השוכן כבוד בתוך הרכב. מה זה? - חשתי עצמי די היימיש לשאול את הנהג ישירות.

כמי שנתפס בכלכלתו [- המילה אוייתה כך בכוונה תחילה], הודה האברך ולא בוש לספר על הקפדתו ללמוד את האור החיים

ובכל הפעמים שאומר את הפסוק יזכיר את העת שבדעתו לקום, כגון, מחר בבוקר אני רוצה לקום אי"ה בשעה שלוש או ארבע...

אין לכם שיעון מעורר? - כך תצליחו בעז"ה להתעורר בשעה שאתם רוצים

לקום אי"ה בשעה שלוש או ארבע בשלום ובריאות), ואחר כך יאמר בהתהלךך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך, גם כן שבע פעמים, תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב (קיצור של"ה מסכת שבועות דף ע"א ע"א).

בשעת קריאת שמע יתפלל לקום בשעה שרוצה

סגולה לקום בשעה שרוצה הוא ע"י שקורא ק"ש בכוונה

אמירת הפסוק 'עורה כבודי עורה הנבל' וגו'

כתבו המקובלים סגולה אמיתית מי שרוצה לקום באשמורת שיקום בעת שירצה, יאמר ז' פעמים פנים ואחור [=ישר והפוך] עורה כבודי עורה הנבל וכינור אעירה שחר, ובכל פעמים שיאמר יזכיר אותו העת שבדעתו לקום, ויאמר אפילו בלשון אשכנז (מארגין פריא ווייל אוך אויף שטיין אם ירצה השם אום דרייא אודר פיר אויהר מיט שלום אוב גיזונד = מחר בבוקר אני רוצה

עצות להתגבר כארי בקימת הבוקר

לימוד קודם השינה

בדוק ומנוסה כי אם יתאמץ האדם ללמוד בלילה קודם השינה, אז ילמוד גם באשמורות וילמוד אז גם כן הרבה. ומי ששומע לפיתוי היצר לשכב ולישון תיכף בתחילת הלילה בלא לימוד, יכבד עליו לקום באשמורות, כי היצר יאסרהו כמו בנחושתים ע"י מה שהגביר את יצרו על עצמו בתחילת הלילה קודם השינה. וזהו שאמר דוד המלך ע"ה אם זכרתך על יצועי, ללמוד קודם השינה, הרי אז בוודאי באשמורות אהגה בך (עמוד העבודה ליקוטי אמרים אות יז)

יחשוב כאילו רבו בא ליד מטתו ומקיץ אותו

עצה להשכים בבוקר, שיחשוב כאילו בא רבו ליד מיטתו ומקיץ אותו, שאז בוודאי ירתע ויזדעזע מפניו; ומכל שכן כשהשם יתברך מקיצו משינתו יתעורר בזריזות. ובזה הוא מפרש דברי חז"ל (ברכות כח ע"ה) הלוואי שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם, ש'הלוואי' הוא לשון חיבור ודמיון דבר לדבר, כלומר שיש לדמות מורא שמים למורא בשר ודם כדי שיתעורר לעבודתו יתברך, ויקח דוגמא מהשתדלותו לדבר הרשות (ליקוטים יקרים להמגיד ממעזריטש, דף ו ע"ב)

יקנוס עצמו על איחור הקימה

הרוצה לקום בהשכמה והרי הוא מחפש עצה לגבור על יצרו שאינו מניחו להקיץ משנתו, מה טוב שיקבע לעצמו קנס כלשהו אותו יקנוס עצמו ביום בו ימשיך לישון על מיטתו, דוגמת סכום מועט אותו יתן לצדקה או שבאותו יום ימנע עצמו ממאכל ומשקה מסויים החביב עליו וכיוצ"ב. דבר זה יהווה עבורו כסגולה טובה להמריץ עצמו לצאת מעם יצועו השכם (סידור לב שמח לתיקון חצות)

(מתוך מאמר בגיליון 'באר בשדה')

ואז מתפלל שיעזרהו השי"ת לקום בשעה שרוצה, ומפקיד רוחו והקב"ה מחזיר לו פקדונו בשעה שרוצה לקבלו, וז"ש כלביא יקום וגו' - והטעם, כי לא ישכב מתחלה בלילה עד יאכל טרף ע"י ק"ש וכאמור (ייטב לב, בלק, ד"ה אל מוציאם).

אמירת הפסוק חדשים לבקרים רבה אמונתך

עוד אני אומר אחריו פסוק חדשים לבקרים רבה אמונתך, ונרמז בר"ת שלו 'רַחֵם ל', הוא מסוגל אצלי להתעורר האדם מאילו לקום בבוקר לתפילתו, והכוונה היא כי היסוד דר"ח"ל שהפקדנו בידיה נפשותינו כנ"ל בפסוק בידך אפקיד רוחי וכו', וע"ש היא מחזרת אותו הפקדון בכל בוקר ובוקר חדש ומנוקה ויופה, וזהו סוד חדשים לבקרים רבה, ולכן נרמזה רח"ל באותיות אלו כסדר הזה, וזהו אמונתך רבה להחזיר נשמות לפגרים מתים (רבי שמואל ויטאל, סידור חמדת ישראל)

לומר בפיו בשעת השינה שהוא חפץ לקום באשמורת

שמעתי רמז לקימת חצות, והוא, אם כשהוא שוכב לישון בתחלת הלילה אומר בפיו שהוא חפץ לקום באשמורת, סגולה היא שאז מתעורר מעצמו. וזה אומרו אם זכרתך על יצועי, דהיינו אם כשהצעתי מטתי בתחלת הלילה זכרתך, שאמרתי שרצוני לקום, אז באשמורה אהגה בך, ר"ל אז אוכל לקום באשמורה ואהגה בתורה (קנה המדה, תהלים)

אמירת הפסוק פדית אותי ה' אל אמת

ראיתי כתוב סגולה נפלאה למי שרוצה לקום בהשכמה, שבקריאת שמע כשאומר פדית אותי וכו' יכוין אותה השעה שרוצה לקום, ויכוין שה' יתברך יפדה אותו ויחזיר לו נשמתו באותה שעה ויתעורר בעזה"י בדיוק באותו רגע שצריך לקום. אך יזהר שלא ישמע אז להיצה"ר שיאמר לו תנוח עוד מעט ובינתיים ירדם שנית ויאבד זמנו (עולת תמיד לר"ש הומינער פרק לה).

יהלומים מגדולי ישראל

"במהלך הנסיעה הבחנתי שהבחור לא מזהה אותי", אמר האדמו"ר, "זהבנתי שהוא לא מעיין בשבועונים המצולמים למיניהם... בחור כזה, מגיע לו שניקה אותו עד הבית"...

הבחור שזכה לטרמפ מיוחד מהאדמו"ר מודשינסקיא שליט"א

מקום פנוי בשבילו. הגבאי שאל את האדמו"ר, והוא השיב בחיוב לבקשת הבחור. ואכן צירפו אותו לנסיעה, שהיתה בת חצי שעה ויותר.

כאשר הגיעו לאותה עיר בצהרי היום, התעניין האדמו"ר אצל הבחור היכן הכתובת אליה הוא מעוניין להגיע, הבחור השיב,

מעשה יקר שנשלח למערכת יתד נאמן, וכה סיפר המספר: האדמו"ר מודשינסקיא שליט"א התעתד לנסוע מעיר לעיר בארה"ב. יום אחד, בהיותו ליד אחד מבתי המדרש, רגעים ספורים לפני יציאתו לנסיעה, עמד שם בחור ישיבה שראה כי הוא ומלווהו מתעתדים לצאת בנסיעה לעיר פלוניא, והתעניין אם יש ברכב

אסביר לך, אמר האדמו"ר מדושינסקי שליט"א. ביקרתי באמריקה כבר כמה פעמים לכמה מטרות קדושות, והנה עתה במהלך הנסיעה הבחנתי כי הבחור דן לא יודע כלל מי אני, ואינו מזהה ומכיר אותי כלל. ברור לי אפוא כי הבחור אינו מעיין בשבועונים המצולמים למיניהם הנפוצים באמריקה... כיון שכך החלטתי, כי בחור אמריקאי שאין לו קשר לעיתונות, מגיע לו שנביא אותו עד הבית. לכן טרחת'...

(הרב א' חפץ, יתד נאמן פנחס תשע"א)

והאדמו"ר הורה לנהג להביא את הבחור עד הבית כמו מלך. הבחור התבייש, וטענתו בפיו, כי הוא יכול לעלות על אוטובוס בנסיעת חנים של כחמישה רגעים עד לביתו, כך שאין צורך לטרוח למענו בנסיעה מיוחדת. אך האדמו"ר התעקש לנסוע לכתובת המדויקת. כאשר הבחור ירד, תמה הנהג ושאל את האדמו"ר: הרי אנו ממחרים, והדרכים לא קלות, ומדוע יצאתם מגדרכם למען בחור ישיבה בן תשע עשרה שעוד כוחו במותניו להגיע הביתה לבדו, ועוד אחרי כזה טרמפ נעים וחינם שהיה לו איתנו?

הסיפור היומי

"ביום בהיר אחד הבחנתי לפתע שבני כבר אינו מכחך בגרונו בעוצמה כהרגלו. שאלתי אותו: האם אני מדמיין, או שבאמת יש לך ב"ה הקלה בגרונו? ואז הוא סיפר לי את סודו הנפלא והמתוק..."

פנקס הפלא

בני היקר קרא ושמע אודות כוחה של ההודיה לה', והחליט בעצמו לקנות מחברת ובה ירשום כל יום כעשר טובות שעשה לו הקב"ה. כך הקפיד לרשום בכל יום ויום במשך ארבעים יום רצופים.

הוא הראה לי את המחברת מלאת התודות. רפרפתי בהתרגשות ובתחושת נחת יהודית אמיתית מבני בכורי. וביום הארבעים ואחד, בסוף המחברת, אני רואה שבני המשיך ורשם:

"תודה בורא עולם, שהגרונ שלי הרבה הרבה יותר טוב, שאני לא נאלץ לכחך כל כמה דקות, תודה שאני מרגיש שהכל ממש נעלם!"

תודה לה' על הנס הגלוי והנפלא, שנזכה לשפע ניסים וישועות לנו ולכל עמ"י.

(גיליון 'קול תודה')

בני היקר, בן הארבע עשרה, סבל שנים רבות מבעיה כרונית מציקה מאד בגרון. הבעיה הפריעה לו מאד בתפקוד, גרמה לו לכחך לעתים תדירות, וכמעט ולא נתנה לו מנוח. ניסינו לטפל בטיפולים שונים, חלקם קונבנציונליים, חלקם טבעיים - אך שום דבר לא הועיל. לעתים הוא חש הקלה מסוימת למשך זמן קצוב, אך הבעיה חזרה ונשנתה פעם אחר פעם. ניתן לומר שכמעט והתייאשנו...

ההפתעה הגדולה פגשה אותי ביום בהיר אחד, כשלתע הבחנתי שבני אינו מכחך בגרונו בעוצמה, כמו שאני רגיל לשמוע אותו תמיד. שאלתי אותו: בני היקר, האם אני מדמיין או שיש לך באמת הקלה בגרונו?

ואז הוא סיפר לי את סודו הנפלא והמתוק, ואותו אגלה אף לכם:

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

הכביש נחסם בגלל הפגנה, והקייטרינג הגיע רק לאחר שהמוזמנים התפזרו - האם בעל השמחה צריך לשלם?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

תשובה: נראה שאינו דומה לשוכר שדה ונזוקו הגידולים, המבואר בסימן שכ"ב שיש חילוק בין אם זה מכת מדינה או לא, שכן כאן זו מכירה ולא שכירות פועל, אלא קונה את המנות שיביא לו לאולם, וכל זמן שלא מילא בעל הקייטרינג את התנאי, הרי לא קנה המזמין את האוכל, ואף שבעל הקייטרינג אינו אשם בכך, כיון שהוא אנוס, מכל מקום המזמין לא נתחייב לקנות, ופטור.

שאלה: אדם הזמין 200 מנות בשריות עבור שמחה שערך באולם, והקייטרינג הכין את כל המנות והובילם ברכבו לאולם. והנה בדרך נסגרו הכבישים לכמה שעות בעקבות מחאה של עדה מסוימת, המוזמנים המתינו לשווא, ורק לאחר שהתפזרו הגיע הקייטרינג. ונשאלת השאלה - האם המזמין צריך לשלם על המנות, מאחר שבעל הקייטרינג נאנס באונס בגמור?

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע ציוה הגאון רבי שמואל מסלנט שלא לפדות בכור?

כתובות דף ז

לא סגי דלאו עשרה זכו' לפרסומי מילתא

פדיון בכור, ויה"ר שהכהן שיקבל פדיוני יהיה הכהן הגדול, אשר יכהן אז פאר בבית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן ואמן" וביאר בזה הג"ר יוסף כהן זצ"ל שהגר"ש סלנט קרא לביתו מנין כהנים, להודיע להם שהילד אינו פדוי על פי דברי הגמרא בכתובות (ז:): שלפרסם דבר צריך עשרה דוקא. ואסף כהנים בדוקא, על מנת להודיע להם שיש להם זכות ממון בכסף הפדיון העתידי לבא, והצריך לחרות בלוח התלוי במקום בולט למזכרת. עוד ביאר בזה הג"ר דב מאיר אייזנשטיין דברצותו של הגר"ש סלנט להבטיח שלא יבא מאן דהו וירצה לפדות את הילד בקטנותו, הוסיף תפלה, יהי רצון שהפדיון יעשה ע"י הכהן גדול וכו', בהיותו בטוח שהכהן גדול, אפילו אם יבא בקטנותו של הילד, לא יורה לפדותו אז, ואף אם יורה לפדותו אז, אין לך לשמוע אלא אל הכהן הגדול שבימך. ונכד רבינו - הגאון רבי ניסן אהרן טוקצ'ינסקי זצ"ל סיפר שהבכור הנ"ל היה רבי אברהם חנניה דעוסי זצ"ל ובהגיעו למצות כבר לא היו תשעה מהכהנים עודנם בחיים ורק אחד מהם נשאר - סבו של רבי יעקב משה הכהן הלפרין.

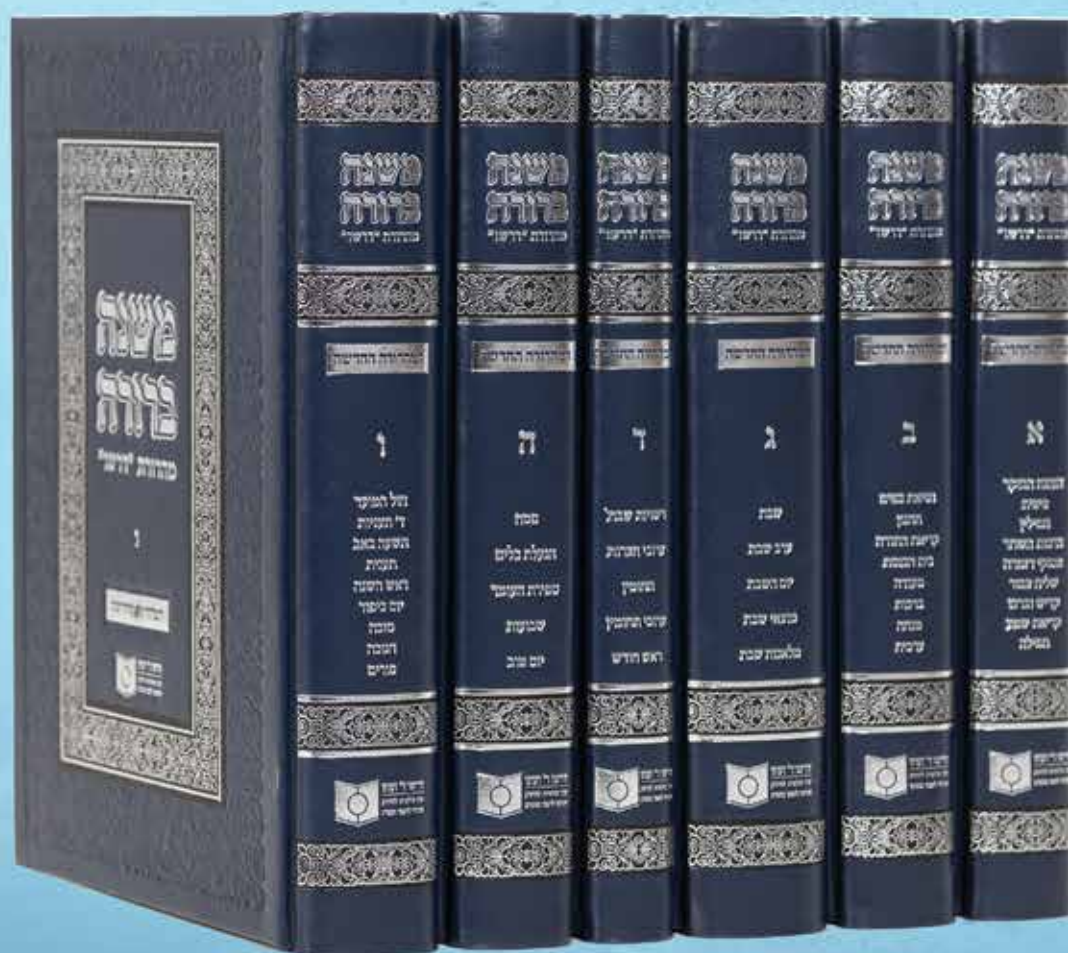
(אדרת שמואל אות רפב)

מעשה אירע בירושלים בבן בכור לאמו שנולד בירושלים [שנת תרס"ו] ואבי הבן נפטר - לא עלינו, לפני הברית, ונקרא שם הבן בישראל כשם אביו, והגאון רבי שמואל סלנט זצוק"ל הורה שיש להמתין בפדיון הבן עד שיגדל הילד ויפדה את עצמו. וכשמלאו לו שלשים יום, קרא רבינו לביתו מנין של כהנים ומסר מודעה לפניהם שבכור זה איננו פדוי ובקש מאם הילד שתביא מביתה כף של כסף והצורף רידד את הכף ועשה ממנה טס שחרתו עליו את שם הילד וגם הודעה שהוא בכור שלא נפדה ושעליו לפדות עצמו כשיגדיל, וצוה לאם הילד שלא תסיר את הטס ממנו אפילו בעת הרחיצה. ובנוסף לכך, צוה להדפיס למזכרת על נייר יפה באותיות זהב בולטות לוח את הנוסח כדלהלן:

"וזכרתם את כל מצות ד' ועשיתם אותם (במדבר טו לט), הלוח הזה יהיה לי לזכרון, אני אברהם חנניה בן חנניה ז"ל מזכרון טוביא דפה עיה"ק ירושלם תו"ב, בכור אנכי, פטר רחם לאמי מורתי מרת יענטע רחל תחי', ועוד לא נפדיתי, נולדתי ביום ח"י סיון שנת התרס"ו, וכשאזכה בחסדו יתברך להיות בר מצוה, והיינו ביום ח"י סיון שנת התרע"ט הבעל"ט, אז אקיים בנפשי מצות

סטים משנה ברורה במחיר מסובסד למוסדות

אנו שמחים להודיע כי הצלחנו להשיג סבסוד
למכירת סטים משנה ברורה למוסדות תורניים בלבד
מחיר לכל סט 199 ש"ח בלבד

המכירה אך ורק לבתי מדרשות ומוסדות ולא לפרטיים, והכמות מוגבלת

המעוניינים יש לכתוב את פרטיכם למייל leib1964@gmail.com

ונחזור אליכם בהקדם

האם מחויב אדם לתחוב אצבעו באוזניו במקרה שיש לו ספק שמא ישמע לשון הרע?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

תחיבת האצבע באוזניו כדי לא לשמוע לשון הרע, ועל כן טוב לו בכבודות השמיעה, כי אין לך אדם שיאבה להגביה קולו בשביל להשמיע לשון הרע (חפץ חיים על התורה עמוד רעא).

וחיוב זה של הנחת אצבעו באוזנו, דעת הגר"נ קרליץ (חוט שני לשון הרע עמוד שס) שהוא אפילו אם הדיבור אסור רק כלפי השומע ולא כלפי המספר, וכגון שהמספר מדבר עם אדם אחר על פלוני לתועלת. ועוד הוסיף, שמסתבר שחיוב זה הוא רק כשכבר ששומע דבר אסור, שאז מחויב לשים אצבעו באזנו, אבל כשיש ספק אם ידברו לשון הרע, אין מחויב בזה עד שישמע שמתחילים לדבר לשון הרע, שאל"כ אין לדבר סוף, שיחשוש בכל פעם שמא מדברים לשון הרע.

בסעיף ה' (מכלל ו' בהלכות לשון הרע) כותב ה'חפץ חיים' שאדם שישב בחבורת אנשים שהתקבצו לענין מה, והתחילו לדבר דיבורים אסורים, והוא משער שדברי תוכחתו לא יועילו להם מאומה, אז אם יכול ללכת משם, או להניח אצבעו באוזניו - עושה בזה מצוה גדולה. וראה שם המשך דבריו מה יעשה אם אינו יכול לעשות את שני הדברים הללו.

בביאורים ומוספים מביאים את המסופר על החפץ חיים, שלעת זקנותו כשכבדה שמיעתו, שאלו פעם רב אחד מדוע אינו הולך לרופאים כדי שיטפלו ויקלו על שמיעתו, והשיב לו, כי איסור לשון הרע הוא בין בדיבור ובין בשמיעה; בדיבור יכול הוא להיזהר, כי הדיבור ברשותו של האדם, ברצותו מדבר וברצותו שותק, אבל השמיעה אינה ברשותו, ובוה צריך תחבולות של

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'פחות בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

תכין עצמך לכבוד שבת

קבל את 'גיליון 'לקראת שבת' שכבש את העולם היהודי
אצלך בתיבת המייל לפני כולם כל יום חמישי

סיפורים ופנינים מרתקים מחייהם של רבותינו הקדושים

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

האם צריך שכל גובה הפרשיות של התפילין יכנס לחלל ה'בית'?

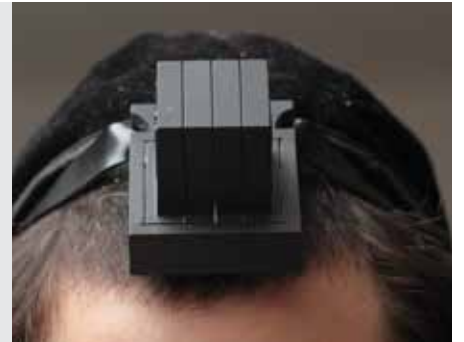

- יהיה בימינו של העומד מול הבתים. ולכתחילה, צריך שכל גובה הפרשה יהיה בחלל ה'בית'. ובדיעבד, אם מיעוט מגובה הפרשה נמצא בחלל ה'תתן' - יש שהקלו בכך בתפילין של יד, אך לא בתפילין של ראש, שבהן צריך שכל פרשה תהיה ב'תא' בפני עצמו; ויש שהקלו אף בתפילין של ראש.

[שו"ע לב, מה-מו, משנ"ב ריג-רטו, וביה"ל ד"ה יהיה; ביאורים ומוספים דרשו, 249]

את פרשיות התפילין יש להעמיד ב'פתיים' כשהן זקופות כספר תורה. ובדיעבד, אם הפרשיות הוכנסו בשכיבה - התפילין אינן פסולות, אבל צריך לפותחן ולתקן את תנוחת הפרשיות. ואם הפרשיות הוכנסו כשהן הפוכות, דהיינו, שראש הכתב פונה כלפי מטה - יש אומרים שהתפילין פסולות, וחובה לפותחן ולהעמיד את הפרשיות כדין. ויש לגלול את הפרשיות מסופן לתחילתן, ולהעמידן בבתים באופן שקצה הגלילה - דהיינו, תחילת הפרשה

האם ניתן לכתוב את ארבע הפרשיות לתפילין של ראש בקלף אחד?

בין התאים, גם כשהפרשיות כתובות על קלפים נפרדים). וכמו כן, אם כתב את הפרשיות של יד על ארבעה קלפים נפרדים, והכניסם ל'בית' אחד - התפילין כשורות; אך לדעת הרמ"א, לכתחילה יש להדביק את הפרשיות זו לזו בדבק שמקורו מבעל חי טהור. ויש אומרים שניתן להדביק גם בדבק שמקורו מן הצומח.

[שו"ע לב, מז, משנ"ב ריז-רכ, וביה"ל ד"ה אם; ביאורים ומוספים דרשו, 252, וראה עוד שם]

את ארבע הפרשיות לתפילין של ראש, לכתחילה יש לכתוב על ארבעה קלפים נפרדים, ואת הפרשיות של יד - על קלף אחד. ובדיעבד, אם כתב את הפרשיות של ראש על קלף אחד, והניחו בתוך ה'בית' באופן שכל פרשה 'מתקפלת' לתוך ה'תא' המתאים לה מארבעת התאים שב'בית' של ראש - התפילין כשורות; אך צריך לבצע הפרדה בין הפרשיות והתאים, באמצעות מתיחת חוט או גיד על גבי הקלף, בין תא לתא. (ולכתחילה, יש לבצע הפרדה כזו

האם ניתן לתפור את התפילין ב'גיד הנשה'?

באכילה. ולכתחילה, יש להשתמש לתפירה זו בגידים של שור. ומבין כל גידי השור, יש להעדיף את גידי ה'עקב', שצבעם לָבָן. וכדי שיהיו ראויים לתפירה, יש לרכך את הגידים ולטוותם לחוטים; ונחלקו הפוסקים אם טוֹיָה זו צריכה להעשות בידי ישראל לְשֵׁם קדושת תפילין.

[שו"ע לב, מט, ומשנ"ב רכב-רכד]

הלכה למשה מסיני, שיהיו לתפילין 'בית' ו'תתן' דהיינו חלק הסוגר על הפרשיות מתחתיהן. וכן הלכה למשה מסיני, לתפור את ה'בית' אל התיטורא בגידים של בהמה טהורה, או חיה טהורה. ותפילין שנתפרו בגידים של בעל חי טמא, פסולות. ומותר להשתמש בגידים של בהמה או חיה טהורות, שנאסרו באכילה מחמת שהומתו ללא שחיטה, או שנעשו טריפה. והמשנה ברורה מסתפק, האם ניתן לתפור את הבתים ב'גיד הנשה', האסור

אתמול למדנו

* הלכה למשה מסיני, לכרוך כל אחת מפרשיות התפילין בשיער של בהמה טהורה, או חיה טהורה; ויש לעשות זאת לשם קדושת תפילין. ואם לא כרכן בשיער, התפילין פסולות.
* לדעת הרמב"ם, בנוסף על כריכת השיער הנ"ל, ישנה הלכה למשה מסיני לכרוך את הפרשה בקלף העשוי מעור בעל חי טהור, או בַּבַּד, המכונה 'מטלית'. וכן יש לנהוג לכתחילה.
* בפרשת כי תבוא נאמר: "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךְ", ואמרו חכמינו ז"ל בגמרא: "אלו תפילין שבראש". ופירשו הפוסקים, שהדברים אמורים על שתי האותיות ש' שמשני צידי ה'פית': 'שין', ראשי תיבות ש'ם י'קוק נ'קרא.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מהו האורך המינימלי הנדרש לחוטי הציצית?

השיעור האמור, הוא לאורך החוטים לאחר קשירת כל הכריכות וחמשת הקשרים, ומשום כך, יש להוסיף 'גודל' נוסף לאורך החוטים שלפני הקשירה, כך שבסך הכל יהא אורכם מקצה הבגד ומטה, לפני קשירתם - שלושה עשר 'גודלים' (26-32.5 ס"מ, לשיטות השונות).

[שו"ע יא, ד, משנ"ב יט, כ, כב רכד, וביה"ל ד"ה אין, ד"ה וכן, וד"ה יותר]

מדאורייתא, אין שיעור לאורך חוטי הציצית, אבל מדרבנן, יש שיעור מינימלי לאורך הציצית, ונחלקו הראשונים בנוגע לשיעור זה: יש אומרים, שהוא ארבעה 'גודלים' (8-10 ס"מ, לשיטות השונות), ויש אומרים - שנים עשר 'גודלים' (24-30 ס"מ, לשיטות השונות), וכן הלכה. ואם החוטים קצרים משיעור זה - יש אומרים, שהציצית פסולה ואסור לברך עליה, ויש שהסתפקו בדבר.

הלוח היומי

י"ד בתמוז | רבי יצחק אייזיק ב"ר איתמר (מנדבורנא) רוזנבוים זצ"ל, מזוטשקא, בעל נחל יצחק, הצניעות והישועה ועוד

היום הוא יום טוב במגילת תענית, על שביטלו בו חכמי ישראל את ספריהם וחוקיהם של הצדוקים והוכיחו את טפשותם.

יארצייט:

שצ"ט: רבי יוסף ב"ר משה (המבי"ט) מטראני זצ"ל, בעל שו"ת וחינושי מהרי"ט.
תע"ט: רבי שמואל ב"ר יוסף יוזפא הכהן שאטין זצ"ל, מפפד"מ, אב"ד דרמשטט, בעל כוס הישועות.
תרצ"א: רבי אפרים ב"ר דובער הלוי סג"ל לוונטל זצ"ל, אב"ד קויל, בעל ברכת אפרים.
תשמ"ז: רבי יעקב יצחק ב"ר יהודה לייב הלוי רודרמן זצ"ל, ר"י נר ישראל בבולטימור וחבר מועצת גדולי התורה בארה"ב, בעל עבודת לוי, שיחות לוי ומשאת לוי.
תשל"ח: רבי מרדכי ב"ר ישועה עטייה זצ"ל, אב"ד קהילת החלאבים במקסיקו ור"י החיים והשלום י-ם, בעל מקור חיים, ארצות החיים, סוד השבועה ועוד.
תש"ס: רבי יצחק אייזיק ב"ר איתמר (מנדבורנא) רוזנבוים זצ"ל, מזוטשקא, בעל נחל יצחק, הצניעות והישועה ועוד.
תשס"ט: רבי יחזקאל ב"ר שמעון זיסל גרובנר זצ"ל, אב"ד דטרויט ויו"ר אגוד הרבנים בקנדה.

מי אשם במצבך?

מרון הרב שך אמר: מי שאינו מאמין, כאשר רע לו, הוא בטוח שפלוני אשם, וכך ממלאים את לבו רגשות כעס וטינה, הוא שוקל שוב ושוב אם נהג כשורה והאם לא היה באפשרותו למנוע את המצב אליו נקלע, לעומתו המאמין אף פעם אינו מחפש אשמים, אין לו טענות על אף אחד, ורגשות חרטה אינם ממלאים את לבו, הוא יודע שהכל מהשי"ת אשר משגיח עליו ומכוון אותו. (אורחות החיים עמ' כד)

אם יש דברים המצערים אותנו בגלל מעשיהם של אחרים נשתדל שלא להאשים אחרים אלא נדע שזהו רצון ה'

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il